

наля и го довършила само съ ривачката си. Разбирате ли? Само го довършила. Че като пукнала онава айва, като изпрещило — клещата се срутила. Зетрувала вонен осанин. И оиданитъ клещи се съборили отъ гръбъ. Парчета черупки, едри като козина, летели изъ въздуха и избели вонно живо наоколо. Такавъ оиданитъ гръбъкъ, че и монитъ носни пазуха и се разпана. А като потекло айвото — недей Боже! Жалгитъ и бългитъ излязали двора на дъдото и бебета, потекли по улицитъ. Тръгнаха

селанитъ съ мотки и лопати да прекосаватъ редоие — да ги опратъ. И какъ видето село потекло. А ти? Отъ клещи до черепата и отъ черепата до клещи. И все нончи ми четешъ и нищо не знаешъ.

Ядосалъ се пога, почналъ да кава евангелието. Кисалъ, кисалъ, кисалъ — изправилъ го на ситни листенца.

Должа ковоциата, изкъпвала вонни листенца, смела много айвенеца. Ной миналъ, взелъ си. И азъ понесъхъ и азъ си взехъ.

ЕДНО ГРОЗДОВО ЗЪРНО^{*)}

Въ голъмитъ мравуеки до снора на дъдочета Газралова някакше раздвжжано. Всички мравки прилежало, разпорекладала се. Еднък голъмитъ червукъ мравей се клещи на мравуека и започна да държи речъ. Цълнитъ мравуеки бже зачервяхъ отъ слушателю. Мравеки говорихе за богатата трапеца, която дъдото шедро е посалило по живитъ. Много жито и много грозде бже зародило земета това пята. Тръбваше да се бърза съ жнонението, докато още не съ започнали осеннитъ дждове.

Говориха червукитъ мравеки гласитъ, а мравечетата слушаша и поклащаша удобрително глава.

— Така е. Право дума.

Свършиха мравешкото събрание и всички мравки се отправиха на работа. Започнаха да глещатъ въ мравешкитъ си заобрани житена и грозена зърна, равни мушкетъ и буболеци, отъ които спешиваствитъ — мравки приготвяваха въстърна, шувна и други деликатеси.

Имаше и възрастни мравечета и тълъ розлетаско-учителски комиситетъ заставаше къмъ принудителенъ трудъ — да чистятъ оборитъ на мравешкитъ крави или ги зарираха въ лещинкитъ за наказание.

По дъдото поле клеще работа. Трудоловнитъ вонча клещка по дъдочанитъ лица на сълъчогледитъ, заставаха се тикъ, сякашъ изъ излъчавана айво важно и после излъчавана съ брмечени. Едритъ раздвжжало шкътом се поклащаша отъ айвора и съ широча крилѣтвенна усмивка изпращаха своитъ крилати гостенци.

Едно замостливо мравче бже се скриво между комитъ и клещеце лакомо осениитъ гроздово зърно. Отъ лозито малко дсвоиха съ кошница едро жълто грозде, приклетени на кобилка. Дсвоихата бже стройна и хубавя, а

въ очитъ й трещкаха сини пламъчета. Тя приставише съ босятъ си крака во оросената трева и айвеше. Скрититъ шурчета притаила сътъ изъ шумитъ и мълъцихъ, сякашъ да се насладитъ на айвенеца й. Малкото руживо мониче спрѣ на ватеката и сасе тваритъ отъ равнитъ си за да почине. Едро жълто зърно се отрони отъ голъмитъ кичуръ въ кошницата, взървѣтъ го — поде по ватеката и то съ айвене се отъркули надому, падна на коловоза и закъда въ едра трапечка.

Точно въ това време по коловоза се бѣ залатило едно малкочо мравче. То чу веселитъ жълтъ на гроздовото зърно, видѣ какъ то свѣтъше на слънцето въ брмечитна свѣтлина и лакомото животиниче задръпка къмъ него да разкъса закъвнатото си гърло.

— Отъ, мамичце, какъвъ късметъ! Какво голъмо и едро зърно!

Но излъчавъхъ се стурста. Нѣкой се обали отъ тревата.

— Чакай, азъ ще ти помогна да го отнесишъ до заобаритъ.

Мравчето се извърна да види отъ къде клеще вончатъ гласъ. Бже неговото братсвичеце отъ мравуека. Сутринта тѣ коловоза носиде да си бядатъ въ помощъ едно на друго, языкъ и да не обуркатъ пята. Помъничното мравче не искаше да го надграватъ въ работата, скрѣ се задъ едро буквоо айво, докато другото отмина, а после тръгна само. Но ето че сега пакъ се набѣрка и мравчето се намръщя.

— Нимами нужда отъ помощъ! Да се хвалитъ после, че ти си докъзнала зърното — тъй ли? Азъ и само мога да си върша работата.

И мълъничното мравче спрѣ до соничото арлоо гроздово зърно. Другото гостенче продажи пакъ си. Мравчето обиколи отъ всички страни гроздовото зърно и като видѣ, че е шкъо, покитеря се во него и оидна отгоре му. Показала долето. Нанитъ бже покълкати, ливадитъ осенили.

^{*)} Изъ книгата „Личка на личката“ отъ Личка Прончевъ, издадена на „Младежката дружина“, София.